

kongevalgte Medlem (Jørgen Berthelsen), eller som de har sluttet sig til, kan jeg tiltræde. Derimod kan jeg i alt væsentligt ikke tiltræde de andre. Udvalget har omredigeret §§ 1 og 2, og navnlig tror jeg, at man vil erkende, at den Maade, hvorpaa § 2 nu er affattet, giver et klart Billede af Forholdene, som man ønsker dem ordnet. Til § 2 er der af et Mindretal stillet Ændringsforslag om at undtage fra Lovens Bestemmelser ogsaa „Salg af Programmer foran og i et Teater eller et andet Forlystelsesetablisement“. Det ærede Medlem for København, der som Ordfører begrundede Mindretallets Stilling (Poul Rasmusen), gjorde det paa følgende Maade: Det er muligt, at disse Programmer i og for sig er Udtryk for en uberettiget Konkurrence, men denne Lukkelov burde ikke bruges til at skabe Monopol. Jeg er ikke i Stand til at forstaa hele denne Betragtning. Det forekommer mig, at Mindretallets Forslag snarere skaber en Forret. Det ærede Medlem siger: Maaske er disse Programmer Udtryk for en uberettiget Konkurrence. Ja, saa vidt man kan skønne over dette Forhold, er disse eftertrykte Programmer Tilegnelse af noget, der i Virkeligheden tilhører andre, men det, som det ærede Mindretal agter at gøre, er da netop at beskytte den uberettigede Konkurrence ved at tillade Salget efter ordinær Lukketid. Lukkeloven skaber ikke et Monopol for Teatrenes retsmæssige Programmer, men ved den foreslaaede Bestemmelse gives der et Privilegium til udenfor Lukkelovens Bestemmelser at forhandle Varer, angaaende hvilke det ærede Medlem selv er i Tvivl, om de maaske ikke er Udtryk for en uberettiget Konkurrence. Jeg synes netop ikke, at Spørgsmaalet om disse Programmer bør afgøres paa Lukkeloven, og derfor vil jeg ikke være med til at aabne en Undtagelsesbestemmelse for dem, der giver Lov til at forhandle efter almindelig Lukketid.

Jeg skal dernæst gøre nogle Bemærkninger angaaende Enkeltheder, der er fremførte af ærede Medlemmer. Det ærede 3die Medlem for 9de Kreds (Stilling) talte for et Ændringsforslag, der gaar ud paa, at det, som Konditorerne maa sælge ud af Huset, skal være Kager og Konditorvarer, saaledes bestemt, at Brød, Bagværk, hvortil der er anvendt Gær, ikke maa sælges ud af Huset. Det fremgaar af et Andragende fra Bagermestrene, at de lægger stor Vægt paa dette. Men jeg er ikke rigtig klar over, hvorfor de lægger saa stor Vægt herpaa. Saa vidt jeg kan se,

er Spørgsmaalet i det væsentlige en Strid, om Wienerbrød maa sælges, og hvis det kun er en Strid om, hvorvidt Wienerbrød kan henføres under Konditorvarer eller Bagervarer, kan jeg ikke tro, at det har nogen afgørende Betydning for Bagerne, om Wienerbrød ogsaa kan sælges af Konditorerne efter Lukketid eller ikke. I alt Fald tror jeg, at det, som ogsaa Flertallet hævder, vil være ganske overordentlig vanskeligt at drage et Skel, der tillader at sælge visse Kager, men ikke at sælge Wienerbrød. Hvis det derimod er Brød i Almindelighed, der tænkes paa, er det min Opfattelse — og jeg vil antage, at det ærede Medlem vil give mig Ret deri —, at for almindeligt Brød vil der neppe blive noget stort Marked efter Lukketid. Det er en af de Varer, som Befolkningen i høj Grad ønsker at faa frisk, og den opsætter neppe sit Indkøb af almindeligt Spisebrød til efter Lukketid og gaar neppe til Konditoren derefter. Jeg tror derfor ikke, denne Bestemmelse vil have særlig Betydning, Indførelsen af den i Loven vil volde større Vanskeligheder, end den er værd, og jeg maa derfor anbefale at stemme imod den.

Der er dernæst fremsat et Mindretalsforslag om ogsaa at indføre Straf for Køberne og ikke blot for Sælgeren. Der er fremsat forskellige Betragtninger for og imod dette Forslag, og det er jo en Sag, hvorom der kan argumenteres meget pro et contra. Men jeg maa dog sige, at jeg tror, den ærede Ordfører for Forslaget tog fejl i sin Argumentation. Han sagde nemlig, at Sælgeren vilde ofte overfor en stor Kunde være svag for Paavirkning, med andre Ord, naar en stor Kunde kom i Butikken efter Lukketid og søgte at paavirke den handlende, vilde denne være svag. Ja, det er jo menneskeligt, om Forholdet er saadant, men hvilke Fordele vilde den af Mindretallet foreslaaede Bestemmelse medføre for Sælgeren? Det er jo Frygten for at miste Kunden, der skulde medføre, at Sælgeren gik ind paa et uberettiget Krav om at faa Varen efter Lukketid, men efter Mindretallets Forslag vil Sælgeren jo i høj Grad være udsat for at miste sin Kunde, thi for at Kunden skal blive straffet, skal det kunne godtgøres, at det er ved særlig Paavirkning fra Kundens Side, at Sælgeren har overtraadt Lovens Bestemmelser, altsaa skal Sælgeren virke som den egentlige Anmelder, som det Hovedvidne, der afgør, at Kunden har paavirket ham i særlig Grad. Men derved vil han komme i et vanskeligt Forhold overfor denne Kunde, et Modsætningsforhold, der er langt